

DAVID
BALDACCİ

De rechtvaardigen

‘Bij de naam David Baldacci moet gedacht worden aan
een status als die van John Grisham.’ – METRO

Over het boek

Hij was ooit de gevaarlijkste geheim agent in dienst van de CIA, totdat hij werd verraden door de mensen voor wie hij werkte. Zijn vrouw kwam hierbij om het leven en zijn dochtertje raakte hij voorgoed kwijt. Nu is Oliver Stone de meest gezochte man in Amerika. Nadat hij wraak heeft genomen op zijn vroegere opdrachtgevers is hij, op de vlucht voor de politie en de FBI, ondergedoken in een afgelegen mijnwerkersstadje. Wanneer hij vriendschap sluit met de jonge weduwe Abigail Riker, komt hij erachter dat in dit ogenschijnlijk slaperige stadje vreemde dingen gebeuren. In korte tijd zijn meerdere personen onder mysterieuze omstandigheden om het leven gekomen. Alle sporen wijzen naar Dead Rock, de streng bewaakte federale gevangenis voor de zwaarste misdadigers.

Geen enkele veroordeelde heeft Dead Rock ooit levend verlaten, maar dat is niet het enige geheim dat achter de hoge muren van de gevangenis schuilgaat...

De pers over de auteur/het boek

‘Opwindende thriller over geheime diensten en dubbele agenda’s, met een rits klopjachten als een schakelketting waarbij de een de ander op de hielen zit.’ – *Nu.nl*

‘David Baldacci heeft met *De rechtvaardigen* weer een enorm spannende thriller afgeleverd. [...] Het blijft keer op keer een kunst om een nieuwe invalshoek te vinden, maar bij Baldacci lijkt de bron nog lang niet opgedroogd en het boek doet, zoals altijd, alweer verlangen naar een nieuwe thriller van zijn hand.’ – *Fok.nl*

‘Opnieuw een spannend verhaal met een goede plot, dat in hoog tempo in ruim tachtig korte hoofdstukken via veel verwickelingen en enige romantiek leidt naar een verrassende ontknoping.’ – *NBD Biblion*

Over de auteur

David Baldacci werd geboren in Virginia in de Verenigde Staten. Tijdens zijn studies politieke wetenschappen en rechten begon hij met schrijven. Hij was al negen jaar werkzaam als bedrijfsjurist en advocaat in Washington D.C., toen hij in 1996 debuteerde met *Het recht van de macht*. Baldacci's werk is in 35 talen vertaald en wereldwijd zijn er meer dan veertig miljoen exemplaren van zijn boeken verkocht. Met zijn Wish You Well Foundation strijdt Baldacci al sinds jaar en dag tegen analfabetisme.

Van dezelfde auteur

Het recht van de macht

Op eigen gezag

Duister lot

Vuil spel

Onder druk

In het hart

Nachtreizigers

De laatste man

Onbewaakt ogenblik

De samenzwering

Het uur van de zonde

De verzamelaars

Geniaal geheim

De verraders

Niets dan de waarheid

Familieverraad

In het geheim

Verlos ons van het kwaad

Rechteloos

Colofon

Oorspronkelijke titel

Divine Justice

© 2008 by Columbus Rose, Ltd

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB

Vertaling

Hugo Kuipers

Omslagbeeld

© Trevillion Images

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2008 A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

ISBN 978 90 229 9458 0

ISBN e-book 987 90 449 6011 2

NUR 332

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe spannende boeken van A.W. Bruna Uitgevers, dé thrilleruitgever van Nederland? Geeft u zich dan op voor onze spanningsnieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

David Baldacci

De rechtvaardigen

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

Oorspronkelijke titel

Divine Justice

© 2008 by Columbus Rose, Ltd.

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Vertaling

Hugo Kuipers

Omslagbeeld

© Trevillion Images

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2008 A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

ISBN 978 90 229 9458 0

NUR 332

Dit boek is gedrukt op papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (fsc) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Een flink deel van de grondstof is afkomstig uit bossen en plantages die worden beheerd volgens de regels van fsc. Van het andere deel van de grondstof is vastgesteld dat hiervoor geen houtkap in de laatste resten waardevol bos heeft plaatsgevonden. Daarom mag dit papier het fsc Mixed Sources label dragen. Voor dit boek is het fsc-gecertificeerde Munkenprint gebruikt. Dit papier is 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt en wordt geleverd door Arctic Paper Munkedals AB, Zweden.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting pro (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

•1•

De Chesapeake Bay is de grootste riviermond van Amerika. Hij is driehonderd kilometer lang en zijn stroomgebied beslaat meer dan honderdvijftigduizend idyllische vierkante kilometers. Meer dan honderdvijftig grote en kleine rivieren komen erin uit. De baai is ook het domein van talloze vogels en vissen en vaarwater van massa's watersporters. Chesapeake Bay is waarlijk een schepping van buitengewone schoonheid, behalve wanneer je in een onweersbui in de nevelige duisternis van de vroege ochtend midden in dat verrekte stuk water aan het zwemmen bent.

Oliver Stone kwam boven water en zoog de vochtige zilte lucht in zijn longen: een dorstig man in een oceaan van een biljoen ton water. De lange duik had hem dieper gebracht dan eigenlijk gezond was, maar als je je van een tien meter hoge rotsmassa in een woedende oceaan stort, mag je blij zijn dat je hart nog klopt. Terwijl hij watertrappelde, keek hij om zich heen om zich te oriënteren. Niets van wat hij zag was op dit moment bijster aanlokkelijk. Bij elke flits van de bliksem zag hij de huizenhoge rots waarop hij had gestaan. Hij was nog geen minuut in de baai, maar de kou drong al tot in zijn botten door, ondanks de wetsuit die hij onder zijn kleren droeg. Hij trok zijn drijfmatte broek, overhemd en schoenen uit en zwom naar het oosten. Hij had niet veel tijd.

Twintig minuten later naderde hij de wal. Alle vier zijn ledematen voelden aan als beton. Vroeger kon hij de hele dag zwemmen, maar hij was geen twintig meer. Hij was zelfs geen vijftig meer. Nu wilde hij alleen maar land; hij had er genoeg van om voor vis te spelen.

Hij zag een kloof in de rotsen en ging daarop af. Hij ploeterde zich door de brandingsgolven en stapte op een grote rots af waar hij de tas pakte die hij daar eerder had verborgen. Terwijl hij zijn wetsuit uitdeed, droogde hij zich af en trok schone kleren en tennisschoenen aan. De natte spullen gingen in de tas, die hij aan een steen vastbond en in de stormachtige Atlantische Oceaan gooide, waar zijn tientallen jaren oude sluijschuttersgeweer met langeafstandsvizier al in was verdwenen. Hij was officieel gepensioneerd als beroepsmoordenaar. Hij hoopte van zijn pensioen te kunnen genieten, maar op dit moment wilde dat nog niet zo erg lukken.

Voorzichtig volgde Stone het rotsige pad naar een onverharde weg. Tien minuten later kwam hij aan de rand van een bos, waar de ondiep gewortelde dennen meebogen in de genadeloze zeewind. Hij liep op een drafsje en kwam na twintig minuten bij een stel vervallen huisjes, waarvan de meeste eruitzagen alsof ze op

instorten stonden. Het licht dat door de wolken scheen had de ergste duisternis al verdreven toen hij door het raam van het dichtstbijzijnde huisje naar binnen klom. Eigenlijk was het niet meer dan een hutje, al bezat het luxes als een deur en een vloer. Hij keek op zijn horloge en zag dat hij hooguit tien minuten had. Hij was al doodmoe, maar trok zijn kleren weer uit en ging onder de piepkleine douche met roestige buizen staan, waar alleen een dun stroompje lauw water uitkwam, als een fontein die ter ziele gaat en nog een laatste beetje water op-hoest. Evengoed boende hij hard. Hij boende de stank en het zout van de woedende baai weg. In feite wiste hij sporen uit. Hij vloog nu op de automatische piloot, te zeer verdoofd om na te denken bij wat hij deed. Dat zou veranderen. Straks zou hij weer toneel moeten spelen. Hij kon zich al een voorstelling maken van de zware schoenen die naar hem toe kwamen.

Stone luisterde of er op de deur werd geklopt. Dat gebeurde toen hij zich aan het aankleden was.

‘Hé man, ben je klaar?’ riep de stem. Het geluid schoot door de dunne triplexen deur als een kattenklauw in een muizenhol.

Bij wijze van antwoord sloeg Stone hard met zijn hand op de ruwe plankenvloer. Hij trok vlug zijn schoenen aan, stak zijn armen in een gefafelde jas, trok een John Deere-pet laag over zijn hoofd en zette zijn bril met dikke glazen op. Hij streek over de stugge grijze baard die hij in de afgelopen zes maanden had gekweekt, maakte de deur open en knikte naar de kleine, gezette man die tegenover hem stond. De man had een postuur als een biervat, een lui rechteroog en tanden die vergeeld waren door te veel sigaretten en te veel koppen Maxwell House-koffie. Dit was duidelijk geen *caffè latte*-land. Hij droeg een wollen muts van de Green Bay Packers, een verbleekte boerenwerkbroek, vuile werkschoenen en een tot op de draad versleten jas met vetvlekken. Verder had hij een gulle glimlach.

‘Koud weer vanochtend,’ zei de man. Hij wreef over zijn stompe neus en trok een brandende sigaret tussen zijn lippen vandaan.

Vertel mij wat, dacht Stone.

‘Maar het wordt warmer.’ Hij dronk uit een beker van NASCAR, de organisatie van het stockcarracen. Er droop koffie van zijn kin toen hij de beker bij zijn mond vandaan haalde.

Stone knikte. Zijn bebaarde gezicht zakte voorover en zijn anders zo aandachtige ogen werden dof achter de besmeurde brillenglazen. Toen hij achter de andere man aan liep, boog zijn linkerbeen door, zodat hij een paar centimeter korter leek dan hij was.

Ze waren brandhout in een oude gehavende Ford F-150 met versleten banden aan het laden, toen een politieauto en een aantal zwarte personenauto’s het pad kwamen oprijden en kiezelig grind in alle richtingen lieten wegspringen, als

kogellagers uit een granaat. De slanke, gespierde mannen die uit de auto's stapten, droegen blauwe regenjassen met 'FBI' in goudkleurige letters op de rug. De pistolen in hun riemholsters hadden een magazijn met veertien patronen. Drie van hen liepen naar Stone en zijn maat toe, terwijl een pafferige geüniformeerde sheriff met glimmende zwarte laarzen en een stetson achter hen aan dribbelde. 'Wat is er aan de hand, Virgil?' vroeg Green Bay aan de geüniformeerde man. 'Is er weer zo'n klootzak uit de gevangenis ontsnapt? Van mij mogen jullie weer gericht gaan schieten, of die linkse klootzakken dat nou leuk vinden of niet.'

Virgil schudde zijn hoofd. De zorgenrimpels verspreidden zich over zijn voorhoofd. 'Niet de gevangenis. Er is iemand dood, Leroy.'

'Wie?'

Een van de FBI-mannen snauwde: 'Papieren.'

Een ander zei: 'Waar waren u en uw vriend een uur geleden?'

Leroy keek van de ene FBI-man naar de andere. Toen keek hij naar het uniform. 'Virgil, wat is hier aan de hand?'

'Zoals ik al zei: er is iemand dood. Een belangrijk man. Hij heet...'

Een van de FBI-agenten onderbrak hem met een snelle handbeweging. 'Papieren. Nu!'

Leroy haalde vlug een dunne portefeuille uit de zak van zijn werkbroek en gaf de man zijn rijbewijs. Terwijl een van de FBI-agenten het nummer in een handheld computer intypte die hij uit zijn regenjas had gehaald, stak een andere agent zijn hand naar Stone uit.

Stone bewoog niet. Hij keek alleen maar nietszeggend terug, zijn lippen bol en zijn slechte been overdreven diep doorgebogen bij de knie. Hij keek verward. Dat hoorde bij zijn act.

'Hij heeft geen rijbewijs,' zei Leroy. 'Hij heeft helemaal niks. Hij kan niet eens praten. Alleen brommen.'

De FBI-agenten gingen om Stone heen staan. 'Werkt hij voor u?'

'Ja. Vier maanden. Harde werker, sterke rug. Vraagt niet veel loon – eigenlijk enkel kost en inwoning. Maar hij heeft een mank been en niet veel tussen de oren. Je zou hem grotendeels arbeidsongeschikt kunnen noemen.'

De FBI-agenten keken naar de vreemde stand van Stones been, en toen weer naar zijn bebrilde gezicht en ruige baard.

Een van hen vroeg: 'Hoe heet u?'

Stone bromde en maakte krampachtige bewegingen met zijn hand, alsof hij de federale agenten een of andere verbasterde vechtsport wilde demonstreren.

'Gebarentaal. Tenminste, dat denk ik. Of zoiets,' merkte Leroy vermoed op. 'Ik ken zelf geen gebarentaal, dus ik weet zijn echte naam niet. Ik noem hem gewoon "Hé, man". En dan laat ik hem zien wat hij moet doen. Dat werkt

blijkbaar wel. We zijn hier nou ook niet bepaald bezig met hartchirurgie. Meestal doen we niks anders dan troep in een wagen gooien.’

Een FBI-man zei: ‘Laat hem zijn broekspijp ophijsen. Die van zijn manke poot.’

‘Waarvoor?’

‘Zeg het nou maar tegen hem!’

Leroy maakte het Stone duidelijk door zijn eigen broekspijp op te hijsen.

Stone bukte zich en deed alsof het hem grote moeite kostte Leroy's voorbeeld te volgen.

De mannen keken allemaal naar het lelijke litteken dwars over de knieschijf.

‘Verrek!’ zei Leroy. ‘Geen wonder dat hij niet goed kan lopen.’

Dezelfde FBI-man gaf Stone met een gebaar te kennen dat hij zijn broekspijp weer kon laten zakken. ‘Oké. Goed.’

Stone had nooit gedacht dat hij nog eens dankbaar zou zijn voor de oude bajonetwond die een Noord-Vietnamese soldaat hem had toegebracht. Het zag er veel erger uit dan het in werkelijkheid was, want de chirurg had Stone midden in een artilleriebarrage op de junglebodem moeten opereren. Begrijpelijkerwijs waren de handen van de dokter niet zo vast geweest.

Sheriff Virgil zei: ‘Leroy en ik zijn hier samen opgegroeid. Hij was de center en ik de quarterback in het footballteam van school. Veertig jaar geleden zijn we nog eens kampioen van de county geweest. Hij vermoordt geen mensen. En die kerel daar, nou, je kunt zo wel zien dat hij geen scherpschutter is.’

De FBI-agent gooide Leroy's rijbewijs terug en keek zijn collega's aan. ‘Goed,’ mompelde hij teleurgesteld.

‘Waar gaat u naartoe?’ vroeg een andere FBI-man met een blik op de half volgeladen vrachtwagen.

‘Waar ik om deze tijd van de morgen in deze tijd van het jaar altijd naartoe ga. We brengen hout naar mensen die geen tijd hebben om hun eigen hout te hakken. We verkopen het voordat het koud wordt. En dan gaan we naar de haven en werken op de boot. Misschien gaan we het water op als de zee wat rustiger wordt.’

‘Hebt u een boot?’ vroeg een van de agenten op scherpe toon.

Leroy keek Virgil met een komisch gezicht aan. ‘Ja, ik heb een schitterend jacht.’ Hij wees achter zich. ‘We mogen graag een tochtje maken op de Chesapeake Bay daar en een paar krabben vangen. Ik heb horen zeggen dat ze hier in de buurt gek zijn op dat spul.’

‘Niet ouwehoeren, Leroy. Straks kom je nog in de problemen,’ zei Virgil vlug. ‘Dit is serieus.’

‘Dat begrijp ik,’ zei Leroy meteen. ‘Maar als er iemand dood is, kunnen jullie je beter niet met ons bezighouden. Dat is tijdverspilling, want wij weten van niks.’

‘Hebt u hier vanmorgen iemand langs zien komen?’

‘Nee, niet één auto, totdat jullie kwamen aanscheuren. En we waren allebei al op toen het nog niet helemaal licht was.’

Stone strompelde naar de vrachtwagen en gooide weer hout in de laadbak.

De FBI-agenten keken elkaar aan. Een van hen mompelde: ‘We gaan verder.’

Even later waren ze weg.

Leroy liep naar de vrachtwagen toe en gooide er hout in. ‘Wie zou er dood zijn?’ zei hij, in feite tegen zichzelf. ‘Een belangrijk man, zeiden ze. Er zijn een hoop belangrijke mannen op de wereld. En die gaan net zo goed dood als de rest van ons. Op die manier maakt God het leven een beetje eerlijk.’

Stone liet een lang en hard gebrom horen.

Leroy keek hem aan en grijnsde. ‘Hé, man, dat is het verstandigste wat ik de hele morgen heb gehoord.’

Toen het werk van die dag voorbij was, maakte Stone met pantomime aan Leroy duidelijk dat hij wegging. Leroy had daar blijkbaar niet veel moeite mee. ‘Het verbaasde me al dat je zo lang bleef. Het ga je goed.’ Hij trok een paar verbleekte twintigjes van een stapeltje en gaf ze aan Stone. Die pakte het geld aan, klopte op de rug van de man en strompelde weg.

Nadat hij zijn spullen in zijn plunjezak had gedaan, vertrok Stone te voet. Hij liftte achter in een vrachtwagen naar Washington, want de chauffeur wilde de sjofele Stone niet bij zich in de warme cabine hebben. Stone vond het niet erg. Nu had hij tijd om na te denken. En hij had veel om over na te denken. Hij had op één dag twee van de prominentste mannen in het land gedood, letterlijk enkele uren na elkaar. Dat had hij gedaan met het geweer dat hij in de oceaan had gegooid voordat hij van de rotsen af was gesprongen.

De vrachtwagen zette hem in de wijk Foggy Bottom van de hoofdstad af en Stone ging op weg naar zijn oude huis op de begraafplaats Mt. Zion.

Hij had een brief te bezorgen.

En iets op te halen.

En dan zou het tijd zijn om op weg te gaan.

Zijn alter ego John Carr was eindelijk dood.

En de kans was enorm groot dat Oliver Stone hem op de voet zou volgen.

•2•

Het huisje was donker, de begraafplaats nog donkerder. Er was niets te zien, behalve de nevel van Stones uitgeblazen adem die zich met de koele lucht vermengde. Zijn blik drong door tot elke vierkante centimeter van de begraafplaats, want hij kon zich nu geen fouten permitteren. Het was dom om hier te komen, maar voor hem was loyaliteit een plicht, geen keuze. Zo was hij. Dat konden ze hem tenminste niet afpakken.

Hij had bijna een halfuur gewacht om te zien of er iets vreemds aan de hand was. Toen hij uit zijn huis was vertrokken, hadden ze het nog een paar maanden in de gaten gehouden. Dat wist hij, want hij had gekeken naar degenen die het observeerden. Maar toen hij er vier maanden niet was geweest, waren ze gestopt met hun observaties. Natuurlijk konden ze altijd terugkomen. En na de gebeurtenissen van deze ochtend zouden ze dat bijna zeker doen. Iedere politiemans zou zeggen dat elk gewelddadig beëindigd leven evenveel onderzoek verdiende, maar het was nu eenmaal realiteit dat er intensiever werd gejaagd naarmate het slachtoffer belangrijker was. En op grond van dat laatste zouden ze er deze keer misschien wel het leger bij halen.

Toen hij eindelijk had geconstateerd dat de kust veilig was, kroop hij onder het hek aan de achterkant van de begraafplaats door en sloop hij naar een grote grafsteen. Hij trok hem weg. Onder de steen bevond zich een klein vak dat hij in de aarde had vrijgemaakt. Hij pakte het kistje dat in dat vak stond, stopte het in zijn plunjezak en legde de steen weer op zijn plaats. Hij gaf een liefdevol klopje op de steen. De naam van de overledene die hier lag was al lang geleden weggesleten door de tijd. Maar Stone had onderzoek gedaan naar de mensen die op Mt. Zion begraven lagen en wist dat dit de laatste rustplaats was van een zekere Samuel Washington, een vrije slaaf die zijn leven had gegeven om anderen te helpen vrij te worden. Hij voelde een zekere verwantschap met de man, want in zekere zin wist Stone precies hoe het was om niet vrij te zijn.

Hij keek naar het huisje in de steeds diepere schemering. Hij wist dat Annabelle Conroy daar woonde. Haar huurauto stond bij het hekje aan de voorkant. En hij was een paar maanden geleden in het huisje geweest toen zij weg was. Het had er vanbinnen veel beter uitgezien dan toen het van hem was. Toch wist hij dat hij nooit meer op Mt. Zion kon wonen, of het moest in liggende houding zijn, een kleine twee meter onder de grond. Na die twee schoten die hij vanmorgen had gelost was hij de meest gezochte man van Amerika.

Hij vroeg zich af waar ze vanavond was. Hopelijk ergens waar ze van het leven

genoot, al waren de twee moorden natuurlijk het nieuws van de dag en zouden zijn vrienden gemakkelijk kunnen raden wat er gebeurd was. Hij hoopte dat ze niet slechter over hem zouden denken. In feite was dat de echte reden waarom hij hier vanavond was.

Hij wilde niet dat zijn vrienden door hem in de problemen kwamen. De FBI was niet dom. Ze zouden uiteindelijk deze kant op komen. Stone wenste met heel zijn hart dat hij meer voor de Camel Club kon doen, na alles wat ze voor hem hadden gedaan. Hij had erover gedacht zichzelf gewoon aan te geven, maar de overlevingsdrang die centraal stond in zijn hele wezen was zo sterk dat hij het gewoon niet kon opbrengen om zijn eigen executie tegemoet te lopen. Hij kon ze niet op die manier laten winnen. Ze zouden er een beetje harder voor moeten werken.

De brief die hij bij zich had was zorgvuldig geformuleerd. Het was geen bekentenis, want dan kwamen zijn vrienden voor een nog groter dilemma te staan. Zeker, Stone verkeerde in een klassieke catch-22-situatie, maar hij was hun iets verschuldigd. Hij had moeten weten dat er met het leven dat hij leidde maar één afloop mogelijk was.

Déze.

Hij haalde de brief uit zijn zak en rolde hem om het heft van een mes dat hij uit een andere zak had gehaald, waarna hij hem met een touwtje vastmaakte. Hij mikte in de duisternis van de tuin en liet het mes door de lucht vliegen. Het bleef in een pijler van de veranda steken.

‘Vaarwel.’

Er was nog één plaats waar hij heen moest.

Even later kroop hij weer onder het hek door. Hij liep naar het metrostation Foggy Bottom en nam de metro. Later kwam hij na een halfuur lopen bij een andere begraafplaats.

Waarom voelde hij zich meer op zijn gemak bij de doden dan bij de levenden? Het antwoord was relatief eenvoudig. De doden stelden geen vragen.

Zelfs in het donker kon hij het graf waarnaar hij zocht gemakkelijk vinden. Hij knielde neer, veegde wat bladeren weg en keek naar de steen.

Hier lag Milton Farb, ook lid van de Camel Club, het enig overleden lid. Toch zou Milton zelfs dood voor altijd deel uitmaken van die informele groep van complottheoretici die maar één ding in het vaandel had gehad: de waarheid.

Jammer dat hun leider zich niet aan dat principe had gehouden.

Het kwam alleen maar door Stone dat zijn dierbare vriend dood was.

Het was mijn schuld.

Door hem lag de briljante, zij het grillige Milton hier tot in de eeuwigheid. Een kogel van groot kaliber had onder het Capitool van de Verenigde Staten een eind aan zijn leven gemaakt. Het deed Stone bijna evenveel verdriet als de dood

van zijn arme vrouw, tientallen jaren geleden.

Stones ogen werden vochtig toen hij aan die laatste, afschuwelijke avond in het bezoekerscentrum van het Capitool terugdacht. Hoe Milton hem had aangekeken toen de kogel hem had getroffen; die grote, smekende, onschuldige ogen. De herinnering aan de laatste levende seconden van zijn vriend zouden Stone bijblijven tot op de dag waarop hij zou sterven. En Stone had niets kunnen doen, behalve de dood van zijn vriend wreken. En dat had hij gedaan. Hij had die avond veel zwaarbewapende, uiterst goed getrainde mannen in kleine ruimten gedood, en hij kon zich dat nauwelijks herinneren, want alles werd overschaduwd door die ene verbijsterend onwaarschijnlijke dood. Met dat alles had hij zijn verlies bij lange na niet kunnen goedmaken. Daarom had hij vanmorgen die twee mannen gedood; dat was een van de redenen geweest. En nog steeds had hij het verlies van Milton niet goedge maakt. Of van zijn vrouw. Of van zijn dochter.

Hij sneed heel zorgvuldig een stuk gras en wat aarde van het graf van zijn vriend weg, legde het kistje in de opening en legde het gras terug, waarna hij het aandrukte met zijn voet. Hij zorgde dat niet meer te zien was dat de grond was omgewoeld, ging toen kaarsrecht staan en salueerde voor zijn dode vriend.

Niet lang daarna liep Stone langzaam naar de metro terug en ging naar Union Station, waar hij met het grootste deel van het geld dat hij nog over had een treinkaartje naar het zuiden kocht. Er waren daar politieagenten en rechercheurs in burger. Gewoontegetrouw prentte Stone zich de positie van ieder van hen in. Natuurlijk hadden ze de zware artillerie naar de drie vliegvelden van Washington gestuurd, waar ze hun best zouden doen om de moordenaar van een bekende senator en de inlichtingenchef van het land te pakken te krijgen. Het nederige Amerikaanse spoorwegstelsel verdiende blijkbaar niet zoveel aandacht, alsof moordenaars het beneden hun waardigheid zouden achten om over die gammele rails te rijden.

Dertig minuten later stapte hij in de Amtrak Crescent met bestemming New Orleans; het was een impulsieve keuze die hij had gemaakt toen hij op het grote scherm boven in de stationshal keek. De trein vertrok een paar uur te laat, anders had hij hem niet kunnen nemen. Hoewel hij van nature niet bijgelovig was, zag hij daar toch een voorteken in. Hij perste zich in een klein toilet, schoor zijn baard weg en zette zijn bril af. Vervolgens keerde hij naar zijn plaats terug.

Hij had gehoord dat het nog steeds gemakkelijk was om in New Orleans na de orkaan Katrina een baan in de bouw te krijgen. En mensen die dringend arbeidskrachten nodig hadden vroegen niet naar lastige dingen als sofnummers en adressen. Op dit punt in zijn leven hield Stone niet van vragen of van nummers die iemand konden vertellen wie hij werkelijk was. Hij wilde opgaan in een menselijke massa die bezig was een stad weer op te bouwen uit een nacht-

merrie die de bewoners niet zelf hadden veroorzaakt. Hij kon zich daar goed in verplaatsen, want in feite verkeerde hij in dezelfde positie. Afgezien van die laatste twee schoten. Die had hij opzettelijk gelost, met elke pulserende zenuw van woede, met het allesoverheersende gevoel dat hem onrecht was gedaan.

Terwijl de trein door de duisternis kletterde, zat Stone in zijn stoel en keek hij uit het raam. In de weerspiegeling keek hij naar de jonge vrouw die met een baby naast hem zat, haar voeten op een gehavende plunjezak en met een kussensloop die blijkbaar vol zat met flesjes, luiers en kleertjes van het kind. Ze sliepen allebei, het kind met zijn borst tegen de gezwollen boezem van de moeder. Stone draaide zich om en keek naar het kind met de drie kinnen en bolle vuistjes. De baby deed plotseling zijn ogen open en keek hem aan. Vreemd genoeg hilde het niet; het maakte zelfs helemaal geen geluid.

Aan de andere kant van het gangpad at een broodmagere man een cheeseburger die hij op het station had gekocht. Hij had een flesje bier tussen zijn knokige knieën, die in opgelapte spijkerstof waren gehuld. Naast hem zat een jonge, lange, goed uitziende maar onopvallende man met warrig bruin haar en een baard van enkele dagen. Hij had de slanke, slungelige bouw en de zelfverzekerde bewegingen van een jongen die quarterback was geweest in het footballteam van de middelbare school en nog niet dik was geworden. Dat was niet helemaal een gissing van Stones kant, want de jongen had zijn schooljasje aan, vol medailles, letters en linten. Aan het jaartal dat op het jasje was gestikt kon Stone zien dat de jongen al een paar jaar van school af was. Een lange tijd om vast te houden aan je gloriетijd, vond Stone, maar misschien was het alles wat de jongen had.

Stone vond dat de jongeman ook de houding had van iemand die er geen moment aan twijfelde dat de wereld hem alles verschuldigd was en nooit de rekening had betaald. Terwijl Stone naar hem keek, stond hij op. Hij klom over de cheeseburgerman heen en liep naar de achterkant van het treinstel om naar het volgende treinstel te gaan.

Stone stak zijn hand uit en raakte voorzichtig het vuistje van de baby aan, die met een nauwelijks hoorbaar geluidje reageerde. Terwijl de baby nog een heel leven voor zich had, kwam dat van Stone steeds dichterbij het eind.

Nou, ze zouden hem eerst moeten vinden. Dat was hij verschuldigd aan een overheid die vaak slordig omsprong met de mensen die haar het trouwst dienden en in stilte de grootste offers brachten.

Hij leunde in zijn stoel achterover en zag Washington verdwijnen. De trein kletterde door.

•3•

Joe Knox had zitten lezen in de kleine bibliotheek van zijn herenhuis in het noorden van Virginia toen de telefoon ging. De man die hem belde was zuinig met woorden, en Knox wist uit ervaring dat hij hem niet moest onderbreken. Hij hing op, legde zijn boek weg, trok zijn regenjas en laarzen aan, pakte de sleutels van zijn gehavende tien jaar oude Range Rover en liep het lelijke weer in voor een al even lelijke taak.

Knox was een meter tweeëntachtig en had de stevige, gespierde bouw van de net iets te kleine linebacker die hij ooit in zijn schooljaren was geweest. Hij was een man van in de vijftig met uitgedund haar dat hij in het midden lang hield en zorgvuldig achteroverkamde. Hij had ook vaalgroene ogen die het menselijke equivalent waren van een MRI: er ontging ze niets. Hij pakte het stuur van de Rover vast met lange vingers die in dienst van zijn land zo ongeveer elke trekker hadden overgehaald die er maar bestond. Vanuit zijn stille, lommerrijke buurt nam hij Chain Bridge Road in McLean, Virginia. Op dit uur van de ochtend zou er nog veel verkeer op de Beltway zijn. Eigenlijk was er geen enkele tijd meer waarop de asfaltstrop die om de nek van de hoofdstad lag níét verstopt zat met auto's. Hij zette koers naar het District en ging vandaar naar het oosten van Maryland. Uiteindelijk rook hij de zee, en meteen stelde hij zich de plaats van de moord voor. Het was weer een doodgewone werkdag.

Drie uur later liep hij, belaagd door dikke regendruppels, om de grote auto heen. Carter Gray zat nog in zijn gordel, zijn hoofd verwoest en zijn leven beëindigd door vermoedelijk een kogel uit een sluipschuttersgeweer, al zouden ze pas zekerheid hebben als er sectie was verricht. Terwijl de politie, de FBI en de technische recherche als bromvliegen om hem heen krioelden, op zoek naar een plekje om neer te strijken en hun bezigheden te verrichten, hurkte Knox neer langs de kant van de weg, bij een wit grafteken met een Amerikaans vlaggetje ervoor. De colonne zou hier langzamer zijn gaan rijden. Een nieuwsgierige Gray had deze twee dingen blijkbaar gezien en zijn raampje omlaag laten zakken: een fatale fout.

Grafteken en Amerikaanse vlag. Net als op de nationale begraafplaats Arlington. Een interessante en misschien veelzeggende keuze.

Uit het feit dat de ramen omlaag waren, leidde Knox af dat de auto niet gepantserd was. De ramen van zulke wagens waren zo dik als een telefoonboek en kwamen niet in beweging. Dat was Grays tweede fout geweest.

Je had om een gepantserde wagen moeten vragen, Carter. Je was belangrijk genoeg.

Dit was geen honkbal, wist Knox. In zijn vak was je al na twee foutslagen uit. Knox keek in de verte en volgde in gedachten de baan van de dodelijke kogel. Niemand van het escorte had iets van een schutter gezien, en die moest dus ver weg zijn geweest, ergens waar het vizier en de loop bijna niet meer met het blote oog te zien waren geweest.

Duizend meter? Vijftienhonderd? Terwijl het doelwit zich in een auto bevond en alleen zichtbaar was door een opening van amper vijftig bij vijftig centimeter – in het donker, in de motregen. En dan ook nog een kogel recht in de hersenen.

Een buitengewoon goed schot, als je het zo bekeek. Dat was geen kwestie van geluk hebben. Hier was een professional aan het werk geweest.

Ook dat was veelzeggend.

Hij stond op en knikte een van de geüniformeerde agenten toe. Knox had zijn identiteitsbadge aan een koord om zijn hals hangen. Toen iedereen had gezien wat zijn officiële status was, hadden ze hem met respect behandeld. Ze liepen met een wijde boog om hem heen, alsof hij een ongeneeslijke en besmettelijke ziekte had.

En misschien was dat ook wel zo.

De politieagent maakte de deur van de Escalade open en Knox keek naar binnen. Het schot was door het midden van de rechterslaap gegaan. Er was geen uitgangswond. De kogel zat nog in de hersenen. Tijdens de sectie zou hij eruit gepeuterd worden. Niet dat Knox het sectierapport nodig had om te weten waardoor de man om het leven was gekomen. Bloed en stukjes vlees en schedelbot hadden zich in het interieur van de SUV genesteld. Knox betwijfelde of de overheid dit voertuig ooit nog zou gebruiken. Het zou wel dezelfde weg gaan als de limousine van president Kennedy. Het bracht ongeluk, slecht karma – je kon het noemen zoals je wilde, maar geen enkele andere vip zou ooit nog zijn achterste in de zitting van de dode man laten zakken, hoe goed ze alles ook hadden schoongemaakt en ontsmet.

Gray zag er niet uit alsof hij sliep. Hij zag er gewoon dood uit. Niemand had de moeite genomen de ogen van de man te sluiten. Zijn bril was van zijn hoofd gevlogen toen de snelle kogel zijn doel trof. Als gevolg daarvan staarde Gray tot in de eeuwigheid naar eenieder die naar hem terugkeek.

Knox bracht een van zijn in handschoenen gestoken handen omhoog en sloot de oogleden. Dat deed hij uit respect. Hij had Gray goed gekend. Hij was het niet altijd eens geweest met de man en zijn methoden, maar hij had respect voor hem gehad. Hij hoopte dat Gray hetzelfde voor hem zou hebben gedaan als het andersom was geweest.

De briefingpapieren die Gray had zitten lezen waren al opgehaald door de CIA. De nationale veiligheid ging zelfs boven moord. Knox betwijfelde sterk of de

papieren waarin de CIA-chef op het moment van zijn dood had zitten lezen iets met de moord op hem te maken hadden, maar je kon nooit weten.

Als ze daarentegen de gedachten van de man in zijn laatste ogenblikken konden lezen? Toen hij naar dat grafteken en dat vlaggetje keek?

Knox had het intuïtieve gevoel dat Gray precies had geweten wie zijn moordenaar was. En misschien wisten anderen bij de CIA het ook. In dat geval lieten ze hem in zijn eentje de procedures afwerken. Hij vroeg zich even af waarom, maar hield daarmee op. Het was onbegonnen werk om je af te vragen wat er op het CIA-hoofdkantoor in Langley achter gesloten deuren plaatsvond. Het enige waarop je kon rekenen, was dat de echte waarheid even ingewikkeld in elkaar zat als alles wat je in romans las.

Hij liep bij het lijk vandaan en liet, starend naar de Atlantische Oceaan, de feiten door zijn hoofd gaan.

Grays huis was meer dan zes maanden geleden opgeblazen; de man had het er nog net levend afgebracht. Op weg hierheen was Knox via een beveiligde telefoonverbinding op de hoogte gesteld. Als er personen van die bomaanslag werden verdacht, mochten ze niet ook verdacht worden van betrokkenheid bij de moord op Gray, was hem gezegd. Die instructie was van het hoogste niveau gekomen en hij kon niet anders dan zich eraan houden. Toch sloeg hij dat feit in zijn achterhoofd op. Hij vond dat de waarheid niet aan condities of clausules gebonden was, al was het alleen maar omdat hij haar op een gegeven moment misschien als munitie nodig had om zich in te dekken.

Hij reed naar Grays huis, liep er even doorheen, vond niets van belang en liep toen naar de steile rots aan de achterkant van het perceel. Hij keek eerst naar het woelige water van de baai beneden en toen naar het hevige onweer dat kwam opzetten en dat het onderzoek naar de moord, die hier dichtbij gepleegd was, niet gemakkelijker zou maken. Knox tuurde naar de strook bos aan de rechterkant van het huis. Hij liep door het bos en rekende snel uit dat je op die manier bij de grindweg kon komen waarover Gray's colonne had gereden.

Hij keek weer naar de steile rotsen.

En vroeg zich af of het mogelijk was.

Als daar de juiste man zat, was op die vraag maar één antwoord mogelijk.

Ja.

Hij stapte weer in zijn auto en reed naar de plaats waar de tweede moord was gepleegd.

Roger Simpson.

De staat Alabama had plotseling een senator minder.

En zonder dat hij zelfs maar de omstandigheden van Simpsons dood had bekeken wist Knox instinctief dat hij op zoek was naar maar één moordenaar.

Eén.